

VETERINAIR BEROEPSCOLLEGE

Beslissing in de zaak onder nummer van: VB 16/14

Veterinair Beroepscollege

Uitspraak van 13 april 2017 in de zaak VB 16/14 van

X, wonende te A,
klager in eerste aanleg, appellant van een uitspraak
van 29 september 2016 van het Veterinair Tuchtcollege (zaaknummer 2015/96)
hierna te noemen: klagster

tegen

Y, dierenarts te A,
beklaagde in eerste aanleg, verweerder in hoger beroep,
hierna te noemen: dierenarts.

1 Het geding

Bij beroepschrift van 24 oktober 2016, bij het Veterinair Beroepscollege binnengekomen op 8 november 2016, is klagster bij het Veterinair Beroepscollege in beroep gekomen tegen voornoemde uitspraak van het Veterinair Tuchtcollege, waarbij haar klacht, dat de dierenarts tekortgeschoten is in de verleende veterinaire zorg aan klagsters hond, die met braak- en diarreeklachten kampte, gedeeltelijk gegrond is verklaard. Aan beklagde is daarvoor een waarschuwing als bedoeld in artikel 8.31, eerste lid, onderdeel a, van de Wet dieren opgelegd.

De dierenarts heeft hierop schriftelijk gereageerd.

De mondelinge behandeling heeft plaatsgevonden ter zitting van het Veterinair Beroepscollege, gehouden op 17 februari 2017, waar klagster en de dierenarts hun standpunten hebben toegelicht. Hierna is de uitspraak bepaald.

2 De voorgeschiedenis

2.1. Het Veterinair Tuchtcollege heeft de voorgeschiedenis van de zaak als volgt weergegeven, waarbij de dierenarts is aangeduid als beklagde:

"3.1. De zaak heeft betrekking ode hond van klaagster, een Tervuerense Herder met de naam Eros, geboren op 15 juni 2005.

3.2. Op 12 oktober 2015 heeft klaagster beklagde geconsulteerd omdat de hond, die sinds de vorige dag diarree had, die ochtend had gebraakt, naast dat de diarree was verergerd en er bloed bij de ontlasting zat.

3.3. Beklaagde heeft in verweer gesteld dat hij de hond klinisch heeft onderzocht en, afgezien van een wat pijnlijke buik bij palpatie, geen bijzonderheden heeft geconstateerd. In de patiëntenkaart staat vermeld dat de hond vervolgens Amoxicilline (een antibioticum), Cerenia (een middel tegen het braken, Rimadyl (pijnstillend/ontstekingsremmend) toegediend heeft gekregen en dat Alfatrim (een antibioticum) in tabletvorm is meegegeven. Klaagster heeft verder speciaal voer meegekregen en haar hond vervolgens mee naar huis genomen.

3.4. Na thuiskomst verbeterde de gezondheidsgesteldheid van de hond niet en heeft klaagster in de middag telefonisch contact opgenomen met de praktijk. Uit de stukken heeft het college begrepen dat beklagde op dat moment aan het opereren was en dat klaagster is uitgenodigd om met de hond naar de praktijk van beklagde te komen. De stukken zijn niet duidelijk waar het gaat om de vraag wat het verloop van de gebeurtenissen vervolgens is geweest. In ieder geval is klaagster niet meer met de hond naar de praktijk van beklagde gekomen. Het college heeft uit de stukken begrepen dat de hond wel met de dierenambulance bij klaagster is opgehaald, maar niet lang daarna is overleden.

3.5. Klaagster is in de avond met haar andere hond naar de praktijk van beklagde gegaan, omdat zij deze hond uit voorzorg gevaccineerd wilde hebben tegen het Parvovirus, stellende dat beklagde die ochtend zou hebben aangegeven dat de hond Eros dit virus onder de leden zou hebben.

3.6. In de periode hierna heeft klaagster haar beklag bij beklagde gedaan over diens veterinair handelen op die bewuste dag ten aanzien van de hond Eros. Partijen zijn niet tot een vergelijk gekomen en klaagster heeft vervolgens de onderhavige tuchtprocedure geëntameerd."

3. De uitspraak van het Veterinair Tuchtcollege

3.1. De beslissing van het Veterinair Tuchtcollege berust op de volgende beoordeling:

"5.1. In het geding is de vraag of beklagde tekort is geschoten in de zorg die hij had behoren te betrachten ten opzichte van de hond van klaagster, met betrekking tot welk dier zijn hulp was ingeroepen, een en ander als bedoeld in artikel 8.15 juncto artikel 4.2 van de Wet dieren.

5.2. Het college stelt voorop dat er geen sectie is verricht, hetgeen meebrengt dat de precieze doodsoorzaak van de hond onbekend is gebleven en er aldus ook geen oorzakelijk verband tussen het veterinair handelen van beklagde en het overlijden van de hond is komen vast te staan. Dit neemt niet weg dat het college zal hebben te beoordelen of beklagde veterinair onjuist of nalatig handelen kan worden verweten.

5.3. Met betrekking tot het consult in de ochtend lopen de lezingen van partijen uiteen over de gezondheidsgesteldheid van de hond en de ernst van de klachten. Waar klaagster heeft gesteld dat er tijdens het bezoek op de praktijk bloed uit de anus van de hond kwam, heeft beklagde gesteld dat uit de anamnese naar voren was gekomen dat de hond die ochtend bloederige ontlasting had gehad, maar dat de hond tijdens het consult geen bloed verloor. In verweer heeft beklagde uiteen gezet dat hij tijdens het klinisch onderzoek heeft vastgesteld dat de ademhaling, polsslag en de lichaamstemperatuur niet afwijkend waren, en dat de hond alert was en normaal liep. Ook de inspectie van de bek leverde volgens beklagde geen bijzonderheden op en de slijmvliezen waren roze van kleur, naast dat auscultatie van het hart en de longen geen bijzonderheden aan het licht bracht. Volgens beklagde was de buik bij palpatie weliswaar iets pijnlijk, maar waren er geen abnormaliteiten te voelen. Beklagde heeft verder betwist dat hij tijdens het consult zou hebben gezegd dat de hond het Parva-virus onder de leden had.

5.4. Als wordt uitgegaan van de lezing van beklagde, dan zou moeten worden geconcludeerd dat die ochtend geen sprake is geweest van een situatie waarin de hond voor nader onderzoek, behandeling en observatie in opname had moeten worden gehouden. De feiten met betrekking tot de klinische gesteldheid van de hond tijdens het consult kunnen echter, gelet op de tegenstrijdige lezingen van partijen, door het college niet worden vastgesteld. Bij gebrek aan aanvullend bewijs aan de zijde van klager is aldus niet komen vast te staan dat de hond in opname had behoren te blijven en dat het onverantwoord was om de hond na het consult mee naar huis te geven. De klacht kan op dit punt derhalve niet slagen. Het college is overigens wel van oordeel dat de verslaglegging met betrekking tot het consult en de gedane bevindingen beter en uitgebreider had gekund en beveelt beklagde aan om met betrekking tot zijn wijze van verslaglegging voor de toekomst verbeteringen door te voeren.

5.5. Ten aanzien van de ingestelde medicamenteuze behandeling is naar het oordeel van het college wel vast komen te staan dat sprake is geweest van een onzorgvuldigheid. Volgens de overlegde patiëntenkaart zijn op 15 september 2015 100 Rimadyl tabletten voor de hond verstrekt, naast dat is gebleken dat de hond ook bij het consult zelf per injectie Rimadyl toegediend heeft gekregen. In aanmerking genomen dat ook uit het verweerschrift van beklagde volgt dat uit de anamnese naar voren was gekomen dat er die ochtend voorafgaande aan het consult sprake was geweest van bloedige diarree c.q. bloed bij de ontlasting en braakklachten, had beklagde klager naar het oordeel van het college moeten adviseren tijdelijk met het gebruik van Rimadyl te stoppen en was de keuze voor toepassing van Rimadyl onjuist. Immers is toepassing van dit diergeneesmiddel bij maagdarmproblemen volgens de bijsluiter contra-geïndiceerd. In zoverre treft beklagde een verwijt, waaraan niet afdoet dat niet vast staat dat hond ten gevolge van het gebruik van Rimadyl later op die dag is komen te overlijden.

5.6. Met betrekking tot de gang van zaken c.q. de gebeurtenissen in de middag, geldt dat voldoende vast staat dat klaagster is aangeboden om met de hond, zo nodig met de dierenambulance, naar praktijk te komen en is niet gebleken dat aan de zijde van beklagde sprake is geweest van een weigering om verdere medische zorg aan de hond te verlenen.

5.7. Resumerend concludeert het college dat niet is komen vast te staan dat de hond die betreffende ochtend in een zodanige verontrustende conditie verkeerde dat opname had moeten plaatsvinden, noch dat in de middag is geweigerd om verdere veterinaire zorg aan de hond te verlenen. Wel is sprake van onjuist gebruik van Rimadyl en treft beklagde in zoverre een verwijt. Naar het oordeel van het college kan met een waarschuwing worden volstaan."

4 De beoordeling van het beroep

4.1. Het Veterinair Beroepscollege constateert dat ook in beroep de lezingen van partijen uiteenlopen over de klinische gesteldheid van de hond Eros ten tijde van het consult in de ochtend van 12 oktober 2015. Het Veterinair Beroepscollege overweegt voorts dat niet vastgesteld kan worden dat de hond van klaagster is komen te overlijden door het Parvovirus nu geen sectie is verricht. Wel kan worden vastgesteld dat op de patiëntenkaart van de hond Eros onder meer staat vermeld: "bloed.ddx parvo". Er staat geen andere mogelijke diagnose op de patiëntenkaart vermeld hetgeen, zoals het Veterinair Tuchtcollege al heeft aangegeven, beter en uitgebreider had gekund en dus een ommissie is.

4.2. Gelet op de uiteenlopende lezingen en gelet op de omstandigheid dat geen oorzaakelijk verband kan worden vastgesteld tussen het veterinair handelen van de dierenarts en het overlijden van de hond, sluit het Veterinair Beroepscollege zich aan bij hetgeen het Veterinair Tuchtcollege onder 5.3. en 5.4. heeft overwogen. Het Veterinair Beroepscollege kan zich ook vinden in hetgeen het Veterinair Tuchtcollege onder 5.6. heeft overwogen over de gang van zaken in de middag van 12 oktober 2015.

4.3. Met betrekking tot de stelling van klaagster dat door de medicatie, Rimadyl, "de ellende is begonnen" overweegt het Veterinair Beroepscollege dat het Veterinair Tuchtcollege al heeft geoordeeld dat, omdat toepassing van dit middel volgens de bijsluiter contra-geïndiceerd is bij maagdarmproblemen, de dierenarts had moeten adviseren het gebruik van Rimadyl tabletten te stoppen en zijn keuze voor toepassing van dit middel per injectie onjuist was. In verband hiermee heeft het Veterinair Tuchtcollege de klacht al gedeeltelijk gegrond verklaard. In zoverre kan het beroep niet slagen.

4.4. Het vorenstaande neemt niet weg dat naar het oordeel van het Veterinair Beroepscollege de dierenarts ter zake van de voortzetting van de behandeling met en toediening van Rimadyl, hetgeen hier als gezegd contra-geïndiceerd was, een verdergaand verwijt treft dan het verwijt dat het Veterinair Tuchtcollege hem heeft gemaakt. Hiertoe is in aanmerking genomen dat de dierenarts had moeten begrijpen dat een middel als Rimadyl met een ontstekingsremmend en daardoor pijnstillend effect de ernst van de symptomen van een onderliggende infectie doet verminderen, waardoor een patiënt beter oogt dan hij of zij in werkelijkheid is. Hiermee rekening houdend had hij bijzonder voorzichtig moeten zijn. Het Veterinair Beroepscollege is voorts niet gebleken dat de dierenarts de onjuistheid van zijn handelen, laat staan de ernst ervan, inziet, nu hij zowel in zijn verweerschrift in hoger beroep als ter zitting er geen blijk van heeft gegeven de medicatie met Rimadyl bezwaarlijk te achten. Het Veterinair Beroepscollege is op grond hiervan van oordeel dat niet kan worden volstaan met een waarschuwing, maar dat een berisping in dit geval passend en geboden is.

4.5. Het Veterinair Beroepscollege komt dan ook tot de volgende beslissing.

5 De beslissing

Het Veterinair Beroepscollege:

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt de uitspraak van het Veterinair Tuchtcollege;
- legt de dierenarts de maatregel op van een berisping, als bedoeld in artikel 8.31, eerste lid, onderdeel b, van de Wet dieren.

Aldus gewezen door mr. W. Sorgdrager, voorzitter, en de leden mr. G. van der Wiel, mr. J.L.W. Aerts, drs. C.W. Davidse (dierenarts) en mevr. dr. L.M. Derkx-Overduin (dierenarts), in tegenwoordigheid van mw. mr. drs. F.H.H. Wieringa, secretaris, en in het openbaar uitgesproken door de voorzitter te Den Haag op 13 april 2017 in tegenwoordigheid van de secretaris.

w.g. secretaris w.g. voorzitter

Voor eensluidend afschrift, secretaris